

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 12 грудня 2006 року № 49 (161)

ПІСЛЯ МАЙДАНУ

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, "Нація і держава"

Загострення стосунків на верхніх щаблях української влади, котре, вочевидь, має тенденцію до поглиблення, було зумовлене вже тим, що перша і друга особи держави – Президент і прем'єр-міністр – наразі уособлюють дві протилежні за спрямованістю, дві, по суті, хоч як це не прикро визнавати, антагоністичні частини України (тут не йдеться про географічний поділ, а лише – про світоглядний, ідеологічний). Погоджуючись у липні на призначення Віктора Януковича прем'єром, Президент навряд чи мав надію, що такий крок сприятиме гармонізації суспільства. Однак скажіть: який вибір мав Президент у тій ситуації в своєму розпорядженні? Пропонувати на посаду прем'єра Юлію Тимошенко? Розпускати Верховну Раду і оголошувати нову вибори?.. Разом з тим, Віктор Ющенко мусив би передбачити, до яких наслідків може призвести його рішення. І, відповідно, як глава держави належним чином підготуватися до цього, передбачивши можливі кроки своїх опонентів.

Продовження. Початок в ч.ч. 47, 48.

Закінчення на 3-й стор.

СПРОБА ПОЛІТИЧНОЇ РОЗПРАВИ

Голова Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат України Олексій Івченко вважає, що над ним готується політична розправа, а на заступника Генерального прокурора Тетяну Корнякову, яка оприлюднила звинувачення на адресу колишнього керівництва НАК "Нафтогаз України", здійснюється тиск з боку високопосадовців із уряду Януковича.

Олексій Івченко в інтерв'ю інтернет-виданню "Главред" звернув увагу на те, що йому інкримінують речі, які не стосуються діяльності голови правління "Нафтогазу". Натомість він підкреслив: "Витрати апарату компанії на авіаперевезення у 2004 році становили 15,58 мільйона гривень, а в 2005 році ми скоротили їх до 9,89 мільйона. Чому про це не згадують ті, хто так полум'яно розповідає про нібито перевитрати коштів на авіачартери у "Нафтогазі?" Окрім цього, народний депутат наголосив, що в 2005 році "Нафтогаз" витратив "на закупівлю матеріально-технічних ресурсів на мільярд менше, ніж було витрачено у 2004 році".

"Я готовий відстоювати свою честь і гідність, у тому числі як керівника НАК "Нафтогаз України". Я діяв виключно на основі законодавства України, керуючись необхідністю захисту енергетичної безпеки держави й інтересів українського народу", – наголосив Голова Конгресу.

Олексій Івченко заявив, що готовий без депутатської недоторканності відстоювати в судах свою честь і гідність, аби довести, що сьогоднішні звинувачення є нічим іншим, як спробою політичної розправи.

Прес-служба Конгресу Українських Націоналістів

В. ЧЕРКАС

ГРИМАСИ ДОБИ

ЯК РЕЙДЕРИ ЗАВ'ЯЗАЛИ МАРИНІВСЬКИЙ ВУЗОЛ

Останнім часом все частіше і частіше з екранів телевізорів, в газетах, ми чуємо раніше незнайоме для нас слово "рейдер". Рейдерство – силове захоплення суб'єктів господарської діяльності шляхом отримання замовлених рішень суду, маніпуляцій з цінними паперами, умисне доведення підприємства до банкрутства з подальшим викупом його за мізерну суму зацікавленими особами тощо.

Маринівський, що на Донеччині, варіант рейдерства виявився найпростішим і максимально ефективним.

... Травневого ранку до правління господарства "Україна", що знаходиться в селі Маринівка Шахтарського району Донецької області вдерлося четверо молодиків під прикриттям двох працівників міліції. Із зухвалою усмішкою, показавши протокол збору засновників с/господарства "Україна", зажадали від його керівника, депутата сільської ради С. Копилова дати їм печатку, документацію і негайно звільнити директорське крісло. Марно Копилов доводив, що ніяких зборів останнім часом не проводилося, що підписи в протоколі проставлені навпроти прізвищ людей, які померли, і що взагалі протокол складений не за формою, а з грубою підробкою. "Бригада" під керівництвом, назвемо його Перебивайло, виявилася політично непідготовленою для тривалого спілкування з депутатом. Тож для більшої переконливості своїх сумнівних аргументів молодики вдарили Копилова, просто викинули його з його робочого кабінету. Секретар намагалася перешкодити такому беззаконню. Проте маринівські рейдери, вдаривши її в живіт, викинули з приймальні услід за директором. Марно здивований Копилов з депутатським значком волав про допомогу до працівників міліції, які були поруч. Варта, усміхаючись, відправила депутата шукати правду в судових інстанціях.

Чи треба говорити про те, що бригада рейдерів вивернула кишені у збитого Копилова, забрала ключі від службового автомобіля, особові документи (військовий квиток, трудову книжку), а також документи фінансово-господарської діяльності, зламавши казенний сейф.

Господар "України", заручившись підтримкою голови райдержадміністрації, кинувся шукати правду в міжрайонній міліції і прокуратурі. Урядовці, вислухавши його з незворушним виглядом і пославшись на встановлену процедуру, попросили написати Копилова заяву, потім пояснення, доповнення і, побачивши, що клієнт дійшов до стану "кондиції", відправили його додому з чітким запевненням, що, мовляв, "розберемося згідно із законом".

Після таких потрясінь Копилов, відчуваючи, що його, м'яко кажучи, "розводять", кинувся за захистом в Донецьку обласну прокуратуру. Зібравшись з думками, оцінивши те, що відбулося, він детально, з посиланням на докази у формі заяви про злочини з 28 травня 2005 року до 1 листопада 2006 року повідомив про те, що організоване злочинне угруповання з формальним лідером Перебивайлом, і фактичним лідером, назвемо його Ісламбеком (громадянином Росії) вчинило злочини за 17 пунктами.

Це, зокрема, розкрадання, привласнення, знищення офіційних документів фінансово-господарської діяльності з метою усунення С. Копилова з посади директора СТОВ "Україна", насильницьке привласнення Перебивайлом одного з автомобілів, і продаж іншого без належного оформлення документів, привласнення виручки від реалізації с/г продукції на суму понад 1 млн 200 тис. грн, вирізання на м'ясо поголів'я породистих свиноматок (більше 200 голів) з метою продажу тощо.

Вищезгадані та інші протиправні дії є такими, на думку голови Донецької обласної організації "Правовий захист" В. Черкаса, що мають ознаки злочинів. Їх (ці злочини) належить підтверджувати шляхом отримання доказів у результаті слідчих дій і відповідних судових розглядів. Проте, як незабаром з'ясувалося, це непросто, оскільки вузлик злочинів виявився дуже тугим.

Проблема полягає в тому, що в злочинну діяльність, очевидно, були втягнуті колишні і нині діючі працівники міліції, а зацікавлена особа знаходиться так високо, що її навіть не дістати з десятого поверху будівлі облдержадміністрації.

Більше, ніж 1,5 року тому Копилов і лідери громадських організацій В. Черкас, М. Олійник і Е. Ратникова перестали одержувати від правоохоронних органів навіть банальні відписки.

Закінчення на 2-й стор.

АКТУАЛЬНО

БЮДЖЕТ ДЕРИБАНУ ПАРТІЇ РЕГІОНІВ

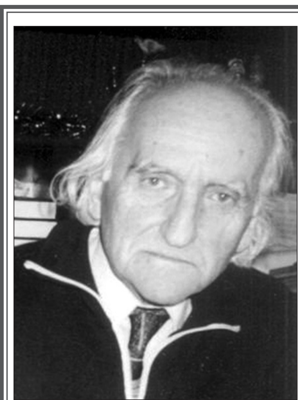
"Верховна Рада України прийняла антисоціальний бюджет на 2007 рік з багатьма порушеннями, зокрема і процедурними, а також не врахувала пропозицій Президента, – заявив народний депутат України, заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Євген Гірник. – Тому Президент Віктор Ющенко має всі підстави накласти на нього вето".

За словами Євгена Гірника, у бюджеті на 2007 рік обмежуються соціальні стандарти. "Верховна Рада запропонувала українському народу на наступний фінансовий рік фактично зменшення зарплат та пенсій, оскільки ті незначні заплановані підвищення дуже швидко з'їсть інфляція. Наприклад, заробітна плата зросте на 12,5% за прогнозованого рівня інфляції не менше 12% (урядовці прогнозують цей рівень інфляції 7,5%, що, на думку експертів, є заниженим). Скорочуються також видатки на фінансування Збройних Сил України, зменшуються інвестиції в газифікації, згортаються програми приватизації тощо".

Велике занепокоєння, на думку народного депутата, викликає розподіл бюджетних коштів по регіонах, який не відповідає формулам розрахунку. Наприклад, за розподілом інвестицій на комунальні дороги Львівська область отримала 12 мільйонів гривень, а менша за населенням і така ж за територією Луганська – 39 мільйонів. "Таких диспропорцій є досить багато, що інакше, ніж територіальним геноцидом, який носить ознаки політичного геноциду до неблагонадійних регіонів, назвати не можна".

"Документ, попри мобілізовані досить великі фінансові ресурси, містить у собі низку загроз для національної безпеки України, – наголосив Євген Гірник. – Його можна охарактеризувати як бюджет дерибану Партії регіонів, а так звані програми розвитку – це програми розвитку бізнесу окремих представників цієї партії, що суперечить національним інтересам та деклараціям Януковича у Вашингтоні".

Прес-служба КУН

ПРОФЕСОРОВІ ЯРОСЛАВОВІ ДАШКЕВИЧУ – 80!

13 грудня 2006 р. виповнюється 80 років Ярославові Романовичу Дашкевичу – відомому вченому, доктору історичних наук, професору, заступнику директора Інституту української археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського НАН України, керівникові Львівського відділення, завідувачеві кафедри сходознавства Львівського національного університету ім. І. Франка, професору Гарвардського університету, дійсного члена, Академіка Української вільної академії наук, дійсного члена Наукового товариства ім. Т. Шевченка.

Урочиста академія з цієї нагоди відбудеться 13 грудня у Львівському національному університеті імені Івана Франка. Матеріал про це читайте в наступному числі газети.

ЯК РЕЙДЕРИ ЗАВ'ЯЗАЛИ МАРИНІВСЬКИЙ ВУЗОЛ

Категоричні вимоги голови ДОГО "Правовий захист" В. Черкаса до прокурора Донецької області В. Мурзи, начальника ГУМВД Донецької області М. Клюєва порушити кримінальну справу стосовно винуватців щодо вищезгаданих злочинів залишаються нереалізованими. При цьому міліція традиційно киває на прокуратуру, а прокуратура скаржиться на нерозпорядливість міліції. Але всі заувжують, що питання складне, ситуація непроста і що є обставини непереборної сили.

У результаті багаторазових ходінь по кабінетах правозахисники дійшли висновку, що ці обставини все-таки є, і замішані вони на вирощуванні маку, прозорості меж (господарство "Україна" знаходиться на межі з Росією) і добре підготованому митному пункті. Чи варто говорити про те, що вартість макової соломки в Росії набагато перевищує її реальну ціну в Україні, оскільки законодавство Росії жорсткіше. Тому прозора межа і продажність урядовців обіцяли ОЗГ великі бариші. Саме на ці бариші і була зроблена ставка тієї "ґрунтовної людини", яка і зав'язала Маринівський вузол.

На перший погляд може здатися, що, з вигляду, проста ситуація, яку породили четверо напівграмотних "представників із народу", могла б бути вирішена елементарно після застосування вимог Кримінального- і Кримінально-процесуального кодексів України. Проте ґрунтовна особа знає свою роботу добре. Враховуючи підтримку з боку правоПОХОРОННИХ органів і втягнутих у злочинну змову представників органів влади, вузлик кримінальних проблем став перетворюватися на своєрідний гордіїв вузол. І розрубати його стає практично неможливо, оскільки ми не бачимо того представника влади, який візьме на себе сміливість відповісти перед засновниками господарства "Україна", чому стали непридатними орні землі, чому зруйновані приміщення господарства, занапащені об'єкти культурного призначення. Адже браві хлопці з ОЗГ, окрім макової соломки, нічим не займалися. Раніше прибуткове господарство-мільйонер перетворилося на розграбований об'єкт сільгосппризначення. Щоб відновити знищене і зруйноване за останні 1,5 року майно, потрібно більше 20 мільйонів гривень.

Народна мудрість: "Ламати – не будувати" останнім часом стала дуже актуальною, оскільки квадратний метр новобудови, за сучасними мірками, перевищує 5 тисяч гривень, а племінне тваринництво – не підлягає миттєвому відновленню.

Особливо пригнічує та обставина, що з вини купки бандитів страждають сотні людей, які в черговий раз зневірилися не тільки в порядності міліції і прокуратури (їм, за великим рахунком, ніхто ніколи не вірив), а в те, що державна машина породила той злочинний каток, який собою придавив і депутатів всіх рівнів, і правоохоронну систему, і навіть державні інтереси. І в місцевий, і до державного бюджету від роботи ОЗГ не поступило ані копійки. Сільські школи і лікарні виявилися без запланованої належної матеріальної підтримки.

Вищезгадана подія не є унікальною. У такий спосіб було розграбоване і знищене майже все народне господарство Донецької області, а елітні бізнес-об'єкти кривавим шляхом неодноразово переходили з одних рук в інші.

Вихід із ситуації ми бачимо не у постійному "вдосконаленні" законодавства, а в контролі громадськості за його виконанням. Тільки народ може поставити перепону злочинним домовленостям між правоохоронними органами і бандитами, покласти край круговій поруці міліції, прокуратури, судів і представників органів влади.

В. ЧЕРКАС,
голова ДОО "Правовий захист"

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЗВЕРНЕННЯ

Президентові України Віктору Ющенку
Копії: віце-прем'єр-міністру з гуманітарних питань Дмитру Табачнику,
міністру закордонних справ Борису Тарасюку,
Директору Інституту національної пам'яті Ігорю Юхновському

Світова Ліга Українських Політичних В'язнів, що об'єднує колишніх в'язнів німецьких і московсько-більшовицьких тюрем та концентраційних таборів, звертається до Вас із проханням поклопотатися перед адміністрацією міжнародного центру-комплексу Авшвіц у справі виділення місця для української експозиції на території цього колишнього концтабору так, як це мають інші народи, представники яких стали жертвами брутального нацистського терору.

Авшвіц – місце, що глибоко вписане в пам'яті світової громадськості. Оглянути будівлі цього колишнього нацистського концтабору приїжджають люди з усіх країн світу, до нього прямує особливо багато молоді. Сьогодні приміщення колишніх тюремних бараків перетворено на музейні експозиції національностей, чи точніше держав, представники яких були ув'язнені в Авшвіці. Кожному народові виділений один поверх бараку (всі бараки є двоповерхові). Такі експозиції зі збільшеними фотографіями та інформативними довідками про долю своїх синів і дочок у тих "німецьких млинах смерті" мають євреї, поляки, чехи, словаки, угорці, французи, нідерландці, австрійці, югослави, роми-цигани, а далі готують їх італійці та бельгійці. Один барак був присвячений советським полоненим, сьогодні тут здійснюють реконструкцію.

З причини донедавнього недержавного статусу України не створено експозиції про ув'язнених в Авшвіці українців, кількість яких була досить поважною. Серед них були полонені советських збройних сил, більше 500 членів Організації Українських Націоналістів, які були арештовані після проголошення Акту про відновлення Української держави 30 червня 1941 р., та сотні інших українців, що потрапили в німецьку неволю за спротив проти нацистів. Дотепер жоден уряд України не звертався за приміщенням для української експозиції, а адміністрація авшвіцького комплексу реагує тільки на подання окремих держав. Разом із тим, треба ствердити, що для світової громадськості невідомо, як багато українців було серед в'язнів Авшвіцу (з політичних міркувань німці відмовлялися ставити українцям літеру "У" на ідентифікаційних ярликах). У відсутності таких інформацій плекається міф про широкий український колабораціонізм з нацистськими загарбниками. Музейна експозиція про тисячі українських жертв нацистського терору в Авшвіці, безперечно, зробила би багато для того, щоб розбити цей фальшивий міф, який недруги нашого народу не перестають використовувати для того, щоб посилити негативний стереотип українців серед світової громадськості.

Дуже добра нагода отримати приміщення для української експозиції в Авшвіці існує саме тепер. Майже не лишилося бараків, які не перетворені на музей. Натомість двоповерховий 14-й барак, в якому деякий час перебували чисельні групи українських політичних в'язнів, зараз знаходиться на реконструкції. Раніше тут була експозиція, присвячена советським полоненим, і правдоподібно, так планується і після реконструкції. Але оскільки не існує вже СРСР, варто поділити барак на окремі експозиції двох народів, з яких складалися полонені вояки – України і Росії (майже всі інші бараки поділені на дві частини, з тим, що кожна держава має тільки один поверх для своєї експозиції). В разі, коли б не вдалося отримати частину 14-го бараку, є ще бараки, які, здається, стоять не використані (№№ 8, 9, 26, 28).

Світова Ліга Українських Політичних В'язнів закликає Вас, пане Президенте, подати офіційне прохання до адміністрації авшвіцького комплексу виділити один із поверхів 14-го бараку Україні. Цей барак, разом із 17-тим, близько пов'язані з долею великого числа українських в'язнів Авшвіцу, саме тут вони перебували. У тих бараках утримували в'язнів, які зустріли жорстоку смерть від рук нацистських катів. Тут загинули брати провідника ОУН Степана Бандери – Василь та Олекса – і цілий ряд інших політв'язнів.

Наша Ліга та її відділення дітей політв'язнів готові допомогти в оформленні української експозиції та в придбанні потрібних фондів для тієї роботи. В окремих інтерв'ю Ви не раз згадували, що і Ваш покійний батько був ув'язнений в Авшвіці. Тому ми сподіваємося, що Ви поділяєте наше бажання гідно увіковічити пам'ять українських жертв авшвіцького жахіття. Кращого меморіалу, як створення Української експозиції на терені найбільш відомого нацистського концтабору, мабуть, тяжко уявити.

Представники Світової Ліги Українських Політичних В'язнів готові зустрітись особисто з Вами і відповідними чиновниками для представлення й обговорення цієї справи. Просимо тільки врахувати, що дуже важливо діяти негайно, бо вже скоро не залишиться вільного приміщення для такої експозиції.

м. Нью-Йорк
14 листопада 2006 року

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценько Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ЗАЯВА

КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ З ПРИВОДУ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Конгрес Українських Націоналістів висловлює свою стурбованість із приводу ситуації, що складається в енергетичній галузі України.

Сьогодні як Міністерство палива та енергетики, очолюване Юрієм Бойком, так і НАК "Нафтогаз України", провадять політику, яка загрожує енергетичній безпеці України.

Так, нове керівництво ПЕК України знехтувало тристоронньою угодою, укладеною на 5 років колишнім головою "Нафтогазу" Олексієм Івченком між НАК "Нафтогаз України", "Газпромом" і компанією "Росукренерго", в якій ціна на газ була визначена на рівні 95 дол. за тисячу куб. метрів без права в односторонньому порядку змінювати як ціну на газ, так і транзитну ставку 1,6 дол. Натомість постачання газу в Україну було віддано двом недержавним структурам – "Укргазенерго" і "Росукренерго", при чому ціна газу зросла до 130 доларів за тисячу куб. метрів, а плата за транзит російського газу територією України залишилась на попередньому рівні. Цим самим уряд Януковича поставив під загрозу енергетичну безпеку нашої держави та створив економічне підґрунтя втрати газотранспортної системи України.

Крім того, міністр палива та енергетики Юрій Бойко через підконтрольні структури намагається монополізувати ринок газопостачання в Україні. Зокрема, такі компанії, як Дніпрогаз, Миколаївгаз, Запоріжжягаз, Хмельницькгаз, Житомиргаз, Тисменицягаз, Рівнегаз, Черкасигаз, Вінницягаз вже перебувають під їхнім контролем. Водночас на компанії з газопостачання, які не належать до сфери впливу Бойка та його партнерів, зокрема із Закарпатської, Івано-Франківської, Львівської, Волинської та Чернівецької областей, чиниться шалений тиск, аби змусити їх продати акції "соратникам" Бойка. На особливо непокірних здійснюються рейдерські атаки за участю силових структур (так, 7 грудня цього року було вчинено напад на ВАТ "Закарпатгаз").

Конгрес Українських Націоналістів звертається до Президента України Віктора Ющенка, Генеральної Прокуратури, Служби безпеки України вжити необхідних заходів для припинення протиправних дій в паливно-енергетичному комплексі та не допустити монополізації газорозподільчих систем України.

Президія Головного Проводу
Конгресу Українських Націоналістів

ДОСИТЬ!

Я дуже люблю наш державний прапор і вболіваю, коли його не шанують: в Держдумі палять, в Донецьку рвуть, в Криму витирають ноги (наприклад, на знак протесту проти натівських навчань у 2006 р.). За всіма цима актами приниження завжди дуже помітна тінь Москви. Вона, бачте не бажає випустити Україну з пазурів свого двоголового орла.

На щастя, теперішнім поколінням випала доля дожити до своєї самостійної держави, конституційно узаконити Герб, Прапор, Гімн. То чому ж ми дозволяємо кочівникам із зникаючої імперії чинити наругу над нашими святинями?

Я поки що не знайшов людей старшого покоління (принаймні у нас на Донбасі), які подавали б своїм онукам приклад поваги і любові до національної символіки. Чотири роки відсидів у Верховній Раді маріупольський депутат Шестаков, який, виступаючи по радіо зі своєю програмою, дозволив собі назвати наш Герб "тризубовая свастика". Зомбовані виборці приводять таких невігласів до влади, і вони паплюжать честь нашої держави своїм плазуванням перед збанкрутілою ідеологією зайд.

Наші вчителі теж у масі своїй не далеко втекли від облуди інтернаціоналізму і космополітизму. І в школах справжнього духу українського, національного патріотизму поки що годі шукати (принаймі у нас на Донбасі).

Мені як спортсмену гидко дивитися на членів наших збірних команд, які стоять і мовчать, коли грає Гімн нашої держави, а коли слухаю їхні інтерв'ю, то мені стає боляче, що вони для України мовно немов би чужі. Соромно майже за добру половину населення, яке добровільно себе ставить поза Батьківщиною, бо говорить чужою мовою.

Досить посилатися на якісь історичні умови, на бездіяльність ради, на яничарство чиновників. Є закон, маємо боротися за його виконання! Любиш Україну, шануй її символіку і мову, не любиш – шукай іншого притулку.

Слава Україні! Слава Патріотам!

Ілля МАНЧЕНКО,
заступник голови молодіжної "Просвіти" поет,
м. Маріуполь

Проте, на жаль, події останніх місяців засвідчили, що Президент не лише втратив політичну ініціативу, а й досі не може запропонувати і країні в цілому, і своїм політичним опонентам чіткого стратегічного бачення перспектив розвитку суспільства. Нині маємо ситуацію, за якої навіть найбільші оптимісти не відважуються робити обнадійливих прогнозів. Відносини у трикутнику Президент – Верховна Рада – уряд зав'язуються все тугішим вузлом. Партія регіонів, а з нею – великий донецький бізнес – продовжує займати все нові і нові владні і бізнесові позиції в країні. Синьо-біла донецька "краватка" довкола Президента стягується все тугіше. Більшість у парламенті – антипрезидентська; уряд, уже тепер майже в повному складі (звільнення Гриценка – справа часу) – теж. У структурі виконавчої влади залишаються ще деякі "помаранчеві" губернатори, але питання їхньої локалізації і нейтралізації готується до вирішення у контексті наступного, другого етапу т. зв. політичної реформи, який стосуватиметься "реформування" органів місцевого самоврядування. Цим послідовно і з завзяттям, гідним іншого застосування, переймається головний лобіст згубної для України авантюри Олександр Мороз.

У складній ситуації, коли йдеться вже про загрозу прямого фронтального наступу на президентське крісло, а з тим – і про невтішну перспективу стратегічних метаморфоз для усієї країни, наразі виявляється, що у розпорядженні глави держави залишається всього лише дві структури – Секретаріат і Рада національної безпеки і оборони. Останнім часом Віктор Ющенко здійснив кілька превентивних кадрових кроків, спрямованих на зміцнення позицій у цих структурах, однак зрозуміло, що, з огляду на існуючі загрози, цього недостатньо.

Президент конче потребує політичної підтримки з боку партій державницького спрямування.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

НА ЧАСІ

ПІСЛЯ МАЙДАНУ

Що ж ми маємо на цьому відтинку?

Головною політичною силою, на яку спирався Віктор Ющенко під час виборів до Верховної Ради, був "Народний союз "Наша Україна". Лідери цієї партії домінували в політичному блоці "Наша Україна", вони ж керували виборчою кампанією. Зрештою, саме ця політична сила значною мірою несе відповідальність за фактичний провал на парламентських виборах, хоча, якщо бути справедливими, то цю відповідальність НСНУ має частково поділити з Президентом (зрозуміло, що виборці голосували не стільки за "Нашу Україну", скільки таким чином опосередковано ставили свою оцінку діяльності глави держави), а також, до деякої міри, й з іншими партіями, котрі увійшли до блоку.

Втім, не варто знову повертатися до цього. Історики з часом зроблять свої висновки на теми помаранчевої революції, парламентських виборів і теперішньої "контрреволюції". Нас сьогодні мусить цікавити інше: які політичні сили справді можуть стати опорою Президента Ющенка в його намаганнях розбудувати демократичну правову державу і відстояти українську Україну?

Вочевидь, такою партією не зміг, – та й не міг апріорі – стати НСНУ. Чому? Навряд чи відповіддю на це питання є пояснення, що, мовляв, будь-яку "партію влади", створену згори, чекає подібний результат. Теперішнє невтішне становище тієї політичної сили, котра попервах отримала найбільше дивідендів від перемоги Віктора Ющенка – "Народного союзу "Наша Україна" – зумовлене іншими, більш серйозними причинами, ніж просто невмілня, яловість її лідерів, чи статус "партії влади". НСНУ від самого початку не мав чіткого ідеологічного спрямування, його ліберально-демократична платформа була нечіткою, маловиразною і незрозумілою для електорату. "Помаранчеві цінності", на яких намагалися акцентувати увагу політтехнологи і лідери партії, в умовах, коли в самому середовищі помаранчевих відбулися драматичні метаморфози, а майданні обіцянки переважно так і залишилися обіцянками ("Бандитам – тюрми!"), втратили свою принаду, і виявилося, що вони вже не лише не спрацьовують на користь, а навіть приносять шкоду.

Хоч і з запізненням, але в середовищі самого НСНУ знайшлися політики, які нині намагаються ініціювати створення нової партії. Політичний проект, про який наразі йдеться, виглядає більш привабливо, проте існує загроза, що його ініціатори не зробили висновків із гірких помилок минулого, і ризикують знову-таки наступити на ті ж граблі. Партія, про яку неодноразово говорив Катеринчук, а також Стецьків, Кириленко, Яценюк, Луценко, Матвієнко, цілком може повторити шлях своєї невдатної попередниці – за умов, якщо вона знову головним рушієм свого розвитку матиме не ідеологію, а – лише амбіції її фундаторів і гроші "спонсорів".

З огляду на перебіг подій і ймовірність (хоча й невисоку) дострокових виборів до парламенту, мова тут не йде про тактичні кроки. Адже, залежно від ситуації, тактично доцільною може бути консолідація сил з усіма партіями правоцентристського і, можливо, правого спектру, а також – навіть з БЮТ.

Йдеться про стратегію, про побудову потужної державницької партії правоцентристського спрямування, яка б, у супрязі з націоналістичними силами, змогла у майбутньому не лише конкурувати, а й перемагати своїх опонентів – як орієнтовану на Москву велику компрадорську буржуазію, так і тих, хто під вивіскою лібералізму намагається отримати контроль над українською економікою і українською державою за допомогою чужих мільярдів. Українські національні інтереси і для перших, і для других – порожній звук, словосполучення, яке вони використовують принагідно, задля потреби. Вже не кажу про традиційних політичних спекулянтів – соціалістів, усе біографія яких (і новітня, і часів боротьби за державність 1917–1920 років) – це суміш отруйної балаганної риторики з руйнівною і смертельно небезпечною для України діяльністю. (Про комуністів у цьому контексті зайве й казати).

Створення такої партії є надзвичайно важливим, оскільки зрозуміло, що силами лише націоналістичних структур, а також існуючих на сьогодні уламків національно-демократичних партій відстояти державницькі позиції в боротьбі з кланами і антиукраїнськими силами буде надзвичайно складно. Націоналісти, в силу історичних причин і залишково-совкової ментальності значної частини населення, поки що не можуть розраховувати на потужну підтримку електорату (хоча тенденції зростання авторитету Конгресу Українських Націоналістів є очевидними). Націонал-демократи ж, здається, остаточно втратили ґрунт під ногами, і складне становище обох Рухів – красномовне тому підтвердження.

Чи зможе нова партія, яка, сподіваємося, невдовзі постане на правоцентристському фланзі політичного спектру, сконсолідувати довкола себе вагому частку українських виборців? Важко сказати. За умови успішної реалізації цього, поки що існуючого лише на папері проекту, а також у разі, якщо новостворена партія у своїй діяльності опиратиметься на державницький підмурівок, видається цілком можливою її співпраця у тактичних питаннях, у тому числі і на час виборів, з націоналістичними силами.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
"Нація і держава"

ПАМ'ЯТІ ЗНИЩЕНИХ

25 листопада Україна вшанувала пам'ять мільйонів жертв Голодомору 1932–1933 років. І хоча відтоді минуло майже три тижні, на адресу редакції газети "Нація і держава" продовжують надходити листи, автори яких пишуть про те, як відзначали на місцях 73-у річницю Голодомору, засуджують комуно-сталінський режим, котрий загубив життя мільйонів наших співвітчизників. Окремі з цих повідомлень ми пропонуємо увазі наших читачів.

КРИМ

У Сімферополі біля хреста, встановленого в пам'ять жертв Голодоморів в Україні, що поставлений в нішу собору Рівноапостольних князя Володимира і княгині Ольги УПЦ КП, з ініціативи Громадсько-політичної ради Української громади Криму, де найактивнішою є Кримська організація Конгресу Українських Націоналістів, була відслужена панахида за упокій душ українців, що загинули під час геноциду-голодоморів. Панахиду відправив Єпископ Сімферопольський і Кримський УПЦ КП Климент. Разом з прочанами помолилися за душі невинно убієнних голодом тією страшною владою голова КО КУН В. Овчарук, співробітники Постійного представництва Президента України в АР Крим, представники проукраїнських політичних партій та громадських організацій, а також військовослужбовці ВМС України.

Усі учасники молебну вшанували пам'ять українців, що загинули від дій радянських катів, покладанням квітів до хреста та запаленням під час панахиди свічок. Від імені учасників до пам'ятного хреста жертвам голодоморів було покладено вінок "Від української громади Криму жертвам голодоморів в Україні".

По закінченні панахиди В. Овчарук звернувся до учасників з промовою, в якій зазначив, що такі трагічні події в історії українського народу, як голодомори 1921–1922 рр., 1932–1933 рр., 1946–1947 рр., не мають права на забуття. Після цього зачитав текст резолюції мітингу української громади Криму в день вшанування жертв голодоморів, за яку присутні проголосували одноголосно. Разом з християнами біля Собору зібралися і представники кримськотатарського народу на чолі з народним депутатом України, головою Меджлісу Мустафою Джемілєвим, які віддали шану жертвам кривавого радянського режиму.

Після панахиди учасники пройшли ходою по вул. Севастопольській на площу Совєцьку (от де іронія долі) до пам'ятника генералу П. Григоренку, де відбувся мітинг-реквієм у пам'ять усіх загиблих від репресій радянської влади. І знову лунали над Сімферополем слова молитви до Бога, але тепер вже двома мовами – українською і кримськотатарською. Перед учасниками мітингу виступили: постійний представник Президента України в АР Крим Геннадій Москаль, народний депутат України Мустафа Джемілєв, свідки голодоморів різних років, представники громадськості.

Олексій НОСАНЕНКО,
молодіжний референт КО КУН

ОДЕСА

За ініціативи "Фронту патріотичних сил Одещини" на найбільшому майдані Одеси – Куликовому полі проведена панахида та жалобний мітинг за загиблими під час Голодомору 1932 –1933 років.

На місці нещодавно демонтованого пам'ятника головному ідеологу більшовизму В. Ульянову було встановлено дерев'яний хрест. Його освятили священики чотирьох конфесій: Української православної церкви Київського патріархату, Української Автокефальної православної церкви, Української Греко-католицької церкви та Римо-католицької церкви.

Перед одеситами виступили представники ПРП, УНП, КУН, НРУ, ряду громадських організацій. Голова Одеської обласної організації КУН Володимир Ґеник у своїй промові зазначив, що у сучасній російській мові слово геноцид має синонім "зачистка". Це була "зачистка" України від українців. Росія – правонаступник "союза нерушимого" – усвідомлює, що злочини проти людства не мають терміну давності, тому всіляко уникає відповідальності за скерований з Москви геноцид української нації. Особливо вразили присутніх спогади 87-річного Ісая Кочержинського – очевидця Голодомору у Первомайському районі.

У резолюції мітингу є звернення до міського голови Одеси з проханням виділити місце для спорудження пам'ятника жертвам Голодомору. Фінансове забезпечення проектування, виготовлення та монтажу пам'ятника зголосився взяти на себе громадський фонд "Голодомор-Південь".

Мітинг-реквієм закінчився хресною ходою.

ХЕРСОН

Згідно з Указом Президента України "Про відзначення у 2006 році Дня пам'яті жертв голодоморів та політичних репресій" Херсонська обласна державна адміністрація організувала ходу з площі Свободи по проспекту Ушакова до пам'ятника жертвам тоталітарного режиму по вул. Тираспольській.

Чисельність людей, які взяли участь у ході та вшануванні пам'яті, була близько 1500 чоловік.

Представники Української православної церкви Київського Патріархату, інші християнські конфесії провели молебен за жертвами тоталітарного режиму. Емоційний виступ голови Херсонської обласної державної адміністрації Бориса Силенкова та окремих священиків, які зверталися державною українською мовою, було сприйнято громадою схвально, а виступи деяких священиків російською мовою не вписувалися в загальний настрій громади.

У вечірній час на обласній ТРК "Скіфія" було продемонстровано документальний фільм про Голодомор 1932–1933 років, наданий обласному телебаченню Херсонською обласною організацією Конгресу Українських Націоналістів.

Прес-служба ХОО Конгресу

ЧЕРНІГІВ

Відзначаючи 73 річницю Голодомору – геноциду українського народу та вшановуючи пам'ять мільйонів українців, які були знищені репресивним апаратом червоної Москви, ми, представники Конгресу Українських Націоналістів, громадсько-політичного об'єднання "Українська справа", "Тризуб" ім. С. Бандери та Української студентської спілки, стурбовані останніми діями антиукраїнських сил, які представляють Уряд та Верховну Раду України. Нащадки чекістів та поліцаїв, прихильники марксизму-ленінізму знову намагаються розв'язати війну проти українського народу. Накинувши економічний зашморг у вигляді комунальних податків та піднятя цін на шию українського народу, встромивши ножа у вигляді бездуховності та зросійщення в серце української душі, вони намагаються зламати прагнення українців бути господарем на своїй землі.

Представники Партії регіонів і КПУ демонструють відверту зневагу проти пам'яті мільйонів знищених українців.

Ми не повинні забувати історію тому, що сьогодні лібералізм перетворюється на сепаратизм, а завтра соціалізм перетвориться на націонал-соціалізм. Вшановуючи пам'ять заморджованих чернігівців, ми вимагаємо від влади встановлення пам'ятних дощок на колишніх катівнях НКВС та ГПУ, де зараз розміщені історичний факультет ЧДПУ ім. Т. Шевченка та Чернігівська СЕС.

В. РЯБЧЕНКО,
голова Чернігівської ОО КУН

МАМА ПЕРЕЖИЛА СТРАШНЕ ЛИХО...

Слухаючи базікання всіляких симоненків та йому подібних про те, що в Україні не було штучного Голодомору 1932–1933 років, я знову і знову згадую свою маму Галину Терещенко, 1921 року народження, її сестер Олександру та Марію (відповідно 1928 і 1926 років народження), яким пощастило пережити те страшне лихо.

Жили вони тоді в селі Обіківці Глобинського району на Полтавщині. Коли почалося масове пограбування селян, у хату до них зайшли сільські комуністи Микола Волошин, Марко Ткаченко, Григорій Триногa та Пилип Соловейко. Відразу почали шукати зерно пшениці та жита. Не знайшли. Тоді забрали пшоно, борошно, що було в макітрі, кабачкове та соняшникове насіння. Витягнули із скрині шматок полотна. На печі лежали гречаники, грабіжники і їх поцупили. Коли ж дітвора почала плакати, один з активістів заволав російською мовою:

– Замолчите, а то хуже будет!

Очевидно, то була людина, чию справу сьогодні продовжує "товаріщ" Сімоненко!

Віктор ПОЛОВІК,
м. Дніпропетровськ

МОГИЛИ НАГАДУЮТЬ...

Наше місто Ананьїв страждало від комуно-московського лихоліття, як і вся Україна. Загони комсомольців з металевими списами шукали хліб, збіжжя, забирали все насіння з горщиків, а діти й дорослі пухли з голоду. Багато людей втрачали розум, вбивали своїх дітей і їли – такі випадки не були поодинокими в Ананьїві та його околицях. На старих цвинтарях залишилося сотні тисячі могил, що датуються 1922, 1933, 1947 роками – дуже багато серед них дитячих. Хоча померлих від голоду людей в ті роки часто скидали й у безіменні могили!

"У нас голодоморів не було, – твердять керівники компартії, – знищували лише "ворогів народу". Серед компартійців у той час справді Голодомору не було, бо вони очолювали цю чорну роботу. Хоча після Голодомору почали знищувати і компартійців (згадаймо Постишева, Косіора та інших): багато знали, тому стали непотрібними.

В Ананьїві у 1937 році репресовано багато інтелігентів, вчителів і лікарів, серед яких були відомі лікарі – Мацієвський і Миколаєв.

Лише в Ананьїві та районі репресовано та померло з голоду за ці страшні роки не менше 5000 душ. Нещодавно у нашому місті над р. Тилігулом була насипана висока "Могила пам'яті жертв комуно-московських репресій та голодоморів" з козацьким хрестом та тризубом, споруджена з ініціативи районної організації Народного Руху України за участі багатьох жителів Ананьїва. Вона є посмертною даниною тим ананьївцям, які загинули далеко від України або в Україні насильницькою смертю.

Кожного року мешканці міста, які шанують пам'ять своїх земляків, в останню суботу листопада приходять до могили, проводять мітинг, відправляють панахиду та Службу Божу.

Вічна їм пам'ять, а живим – здоров'я та успішної боротьби за українську Україну!

В. ЯНКЕВИЧ,
голова районної організації
Народного Руху України

УКРАЇНЦІВ

Послухайте, мої замучені голодом предки, промовляю я, коли ви спите у братських могилах сіл Устивиця і Зубівка на Полтавщині. Надворі ніч 26 листопада. Сплять мої дружина і син. Я самотньо стою на кухні перед запаленою на підвіконні свічкою. Через дорогу в тумані тьмяно виблискують інші свічки, поставлені в багатоповерхових будинках. Лише кілька хвилин тому, коли я сидів біля комп'ютера, мене поглинула задушлива хвиля сорому, гніву і ненависті. На дисплеї висвітлилося, що "регіонали" і комуністи на чолі з прем'єром України (?!) не визнають голодомор-геноцид українського народу.

Я НЕ ПРОЩАЮ!

І мертвим, і живим, і ненарожденним українцям як в Україні, так і за її межами

Нам, українцям, є над чим замислитися. Ми сваримося один з одним, а наші вороги консолідовані і одностайні. Нам треба об'єднуватися на єдино можливій основі, тобто на національній. Так, як це роблять, наприклад, євреї. Тоді ми не дозволимо ніяким зайдам-"інородцям", які нас хижо ненавидять, жити і процвітати на нашій землі. Нас не буде пожирати сором за те, що внутрішні і зовнішні вороги вже дійшли до того, що стверджують, ніби в українців, бачте, в 1932–1933 роках просто не було апетиту, а в країні, де природний голод просто в принципі неможливий, "не вродила" пшениця. Внуки і правнуки тих, хто мільйонами знищував українців шляхом найстрашнішого у світі мордування голодом, і нині верховодять у Москві, Нью-Йорку і Тель-Авіві. Заправляють вони всім і в Києві. Тому і нині відбувається прихована форма геноциду проти українців, яка маскується під науковою назвою "депопуляція".

Мої нещасні українські предки! Я звертаюся до вас з висоти XXI ст. Я не забув, хто і за віщо знищував вас у 1932–1933 роках, до того і після того. Моя маленька крихітко Марусю, тітка з материного боку, яка вмерла разом зі своїми дев'ятьма (!) братами і сестрами і своїм батьком, моїм дідом. Я ніколи вас не бачив. Мене не зігрівало ваше родинне тепло, бо вас знищили безжальні до українців кати. Тільки розповіді матері, яка дивом вижила разом з моєю бабусею, засвідчували, що в мене і в України вкрали майже всю родину. Це ти – Марусю, могла стати лікарем, вчителем, художником чи хліборобом. Народити гарних і працелюбних дітей. Так, як і твоя тирічна сестричка Орися. Так, як і твій чотирирічний братик Іван. Де ви нині? Де ваші знищені душі? На цвинтарі в Зубівці Миргородського району на Полтавщині уже в 60-ті роки ми з матір'ю не могли знайти їхньої могили. У родині матері Ганни Здор з 14 осіб вмерло у 1933 році 10. За її свідченнями Маруся вмерла після того, як озброєні до зубів вгодовані росіяни з Костромської області видрали з її маленького кулачка гарбузове насіння.

Мій рідний дядько Василь Масляк, командир Радянської Армії, приїхав в 1933 році з Далекого Сходу у відпустку додому. На кордоні з Україною його зустріли "заградительные отряды". "На Украину нельзя, – сказав йому старший. – Давим хохлов", – засміявся він, сприйнявши мого кирпатого і вилицюватого дядька за свого. Вищий чин і рішучий характер дозволили дядькові Андрію прорватися в Україну. Те, що побачив він там, людина, яка пройшла всю війну, не міг ніколи пізніше описати словами. У рідній Устивиці Великобагачанського району люди їли людей! Навколо 12-тисячного козацького села Устивиця теж стояв "заградительный отряд". На запитання дядька-офіцера, коли знімуть військову облогу, вгодований командир сказав, що це відбудеться не раніше, "как здохнет последний хохол". Залишилося менше 3 тис. осіб.

Звертаюся я і до замучених "братами" батьків, братів і сестер моєї розумної тещі Ганни Ткачук, яка якимось дивом пережила голодомор-геноцид у відомому селі Тарган Володарського району Київської області. Все село вимерло, а її зняли з мертвої матері похоронні команди і віддали до дитячого будинку. Так вона все життя і не знала, скільки братів і сестер у неї померло.

Я не прощаю! Я ніколи не прощу катів, бо вони так і не покаялися. Відмовляються каятися і їхні внуки і правнуки. А тому знову будуть сіяти зло і ненависть у світі. Я знаю, що багато українців так і не зрозуміють, про що я хочу сказати. Але дуже добре мене зрозуміють наші вороги. Пам'ятайте ж, я не прощаю!..

Петро МАСЛЯК,
віце-президент Академії наук
вищої школи України

КАРТИНА ГОЛОДУ

28 листопада 2006 року я говорив зі своєю мамою – Ганною Іванівною. Народилася вона в 1923 році, зараз їй 83 роки. Говорили про Голодомор... Все життя своє пам'ятає вона й не перестає говорити про ті страшні роки. Практично щодня!

Жили Білоусови на Катеринославській вулиці (нині вулиця Рози Люксембург) поблизу Східного проспекту міста Бердянська, спотвореного й перейменованого людожерами в 1921 році в Пролетарський. Поруч був залізничний вокзал. Починається Східний проспект у верхній частині міста і пролягає вниз до моря. Батько її Іван Олексійович у роки НЕПу, працюючи на приватника, втратив руку, став інвалідом, а мама Ганна Миколаївна – працювала "по людях" – прибирала, прала. Був у мами ще брат Олександр. Жили Білоусови в бідності. Голодували. А от селянам-хліборобам (!) в українських селах було ще гірше.

У мами спливла в пам'яті моторошна картина трагічного ходу голодних, обірваних селян (саме селян! – Авт.) по широченному (більше 150 метрів завширшки!) Східному проспекту міста Бердянська до моря, до риби, до рятівної рибної юшки. Брели вони повільно, нескінченним потоком. Говорить мама, що йшли, "як на демонстрації"... З усією України йшли в Бердянськ селяни. Не на поїзді приїжджали! Неподалік була хлібна лавка, і там продавали прилюдно якимось вибраним громадянам дуже пишний хліб. Біля лавки мовчки стояли голодні міські діти, сподіваючись, що хтось із "благополучних" щось подасть. Мама з-під ніг "благополучних", з пилюки влітку, зі снігу-бруду взимку вибирала з іншими голодними дітьми маленькі хлібні крихти біля цієї лавки. Вода, хліб, сіль дома у мами були. І більше – нічого. Рибу – колючих азовських йоржів, азовську тюльку – в нашім морі тоді можна було брати руками. Мій однорукий дід теж ходив разом з дітьми ловити рибу-годувальницю. Людожери, на щастя, море не змогли закрити. Сіль люди "ламали" на наших бердянських соляних озерах. З тих голодних років мама вже не любила й не їла рибу. Відтоді почуття голоду, страх залишитися без їжі її переслідує постійно.

У який голодний рік можна було спостерігати вищеописану картину, важко сказати. Може, це було в 1931 чи 1932 році. У 1933-му селяни не могли ходити до Азовського моря, "як на демонстрацію" – українські села були тоді в "оточеннях" і "заградотрядах"...

А тепер скажіть, будь ласка: "Як мені слухати лицемірну демагогію головного сепарато-федераста з харківського Пісуару про Голодомор? Як мені дивитися на благополучну жаб'ячу пику колірованного інтерублюдка й на благополучні гладкі рила інших українофобних шкреків і самовпевнених виродків?"

Валерій КРАВЧЕНКО,
м. Бердянськ

P.S. 233 народних депутатів України визнали Голодомор геноцидом.

Сепарато-федерасти з комуністами, природно, до них не приєдналися.

КОМУ СЛУЖАТЬ СІМОНЕНКИ СОТОВАРІЩІ?

Комуніст Сімоненко кричить з трибуни Верховної Ради, що в Україні голодоморів не було, "а був неурожай".

Всі знають, що це цинічна брехня. Ось що пише американський професор Н. Фішер: "Від 1921 року до весни 1922 року, коли в Україні гинули з голоду сотні тисяч людей, уряд Росії вивозив з України сотні тисяч тонн зерна, вимагаючи від нас, американців, зосередити всю допомогу лише на Поволжі, фактично заборонивши нам рятувати голодних в Україні".

Про голодомор 1932–1933 років російський письменник С. Максимов в романі "Деніс Бушаєв" (1934 р.) писав: "Україна вимирає з голоду, а ми, москвичі, їмо білий хліб, масло, сир, солодке печиво, запиваємо пивом".

У 1929 році селян "добровільно запрошували" в колгоспи, звичайно, за допомогою нагана. Колгоспи сяк-так проіснували до 1930 року. У 1931 році вони розвалилися, і селяни почали обробляти землю, як до 1929 року. Пам'ятаю, що в 1932 році батьки мої зібрали зерна стільки, як у кращі роки. Накопали багато картоплі. Ніякого голоду, навіть недоїдання не передбачалось. Але восени з'явилися бригади із хлібозаготовлі: Уряду СРСР треба було продати багато зерна Європі. Тож послані райкомами бандити почали в Україні хлібозаготівлю. Діяли вони вночі, тож я не бачив, коли у нас позабирали все зерно і картоплю. Селяни почали ховати своє добро, але бригади були навчені: ходили з металевими піками і, де було підозріле місце, перевіряли, забирали все зерно, навіть призначене для посіву навесні 1933 року.

Бандити старанно "послужили" радянській владі, "батьку" Сталіну. Не пам'ятаю, як ми дожили до кінця 1932 року, але весна 1933 року добре запам'яталася. Батько уже лежав на печі знесилений. Мама поїхала в Прилуки провідати своїх сестер і брата. Батько посилав мене і брата на станцію Таужна зустрічати маму. Ходили ми два рази. На станції бачили кагати зерна, яке не було накрите і його мочив дощ та сніг. Кагати охороняли солдати, мабуть, з Росії, бо вживали такі слова, яких я тоді ще не чув. Зерно погнило. Чув, що згодом його трактором перемішали із землею. А по селах люди вмирали, неначе чума їх косила. У сусідів біля нас померла сім'я повністю – батьки і двоє дітей. Помер батьків брат і його син. Ще чув у розмовах батьків про багатьох померлих у селі. Знав дітей, дівчинку і хлопчика, в яких батьки померли, їх не було кому вивезти на цвинтар, так діти обрізали те, що зосталось на кістках, і таким чином виживали.

Коли зацвіли акації, ми зривали квіти, сушили, терли на борошно, а мама пекла млинці.

Що б тепер не брехали всілякі сімоненки, я не сумніваюся: щодо селян України сталінський режим провадив політику геноциду. Сам Сталін був головним зачинщиком Голодомору.

На другий рік після смерті Сталіна я їхав потягом "Свердловськ – Одеса" з Уралу в Україну. Ранком, коли потяг мчав уже Україною, стоячи біля вікна в коридорі, милувався природою. Було літо. На полях і біля доріг видно було пожовклу траву, слабкі посіви. Дивлячи на них, я промовив про себе: "Мабуть, буде неврожай і знову голодовка, як у 33-му році". Тоді мій супутник промовив: "А я в 1933 році, весною їхав з Москви на Кавказ. Служив я в охороні Сталіна. Сталін і Молотов стояли біля вікна, як оце ми з тобою, а я з напарником – біля дверей. Нам було чути розмову Молотова зі Сталіним. Молотов сказав: "Товарищ Сталин, на Украине голод, люди мрут, надо помочь". Сталін вийняв з рота люльку і промовив: "Пусть дохнут".

Володимир КОЛІСНИК,
учасник Другої світової війни,
м. Дніпропетровськ

МІФИ І РЕАЛЬНІСТЬ

ПОКИДЬКИ ЧУЖОЇ ІМПЕРІЇ

Свобода слова... для нащадків енкаведистів?

ПЕРЕДМОВА ВІД РЕДАКЦІЇ

З новокаховського осередку "Просвіти" до редакції надійшов лист-протест проти статті "Возвращение "лесных братьев", надрукованої в місцевій газеті "Ключі" за 23 листопада цього року. Стаття вражає не так звичною вже брехнею про УПА, як тим, що фактично заперечує сама себе – з багатьох наведених у ній відомостей випливають, за логікою, зовсім інші висновки, ніж ті, які нав'язує читачам газета. Вона починається переказом "боєвого епізода", який переповідав новокаховським школярам якийсь ветеран родом із Старої Маячки Цюринського району (Росія), про "ранєніє, полученное в бою с бандітамі" у 1947 році, під заголовком "Три кулі за свободу" (усі цитати подаються в українському перекладі): "На світанку під прикриттям суцільного туману група солдатів півколом оточила хутір. Довго стукали в хату, але хазяйка не відкривала, даючи можливість своїм пожильцям підготуватися до бою. Молодший сержант Корнієнко наблизився до хліва. Його наче щось тягнуло назад, однак він не міг виглядати боягузом в очах командира. Штовхнув двері, і з чорного отвору "заговорив" ручний кулемет. Поряд замертво впав рядовий Орлов, а три кулі, одна з яких була розривною, дістались Корнієнку – в ногу, в бік і в руку. Бандити втекли в ліс. "Яструбки" з місцевих жителів пропустили їх через свої застави". Після прочитання цього уривку виникає запитання: за чию "свободу" отримав свої кулі "вєтєран", і чому люди, які захищали свою хату від загарбників-чужинців, – бандити?

Після цього у статті знову-таки наводяться факти, які свідчать на користь визнання ОУН-УПА: "15 років тому в шкільному підручнику історії ОУН-УПА було присвячено не більше 30 рядків, в яких їхня спілка з гітлерівцями визначалась як "взаємодія між бандерівцями і окупантами перед загрозою наближення Червоної Армії". Але з кожним роком кількість сторінок, що розповідають про ОУН і УПА, зростала. Матеріали інтелектуалів заокеанської діаспори, що старанно збиралися протягом десятиліть, були оприлюднені і в нас. Сьогоднішнім школярам і студентам вбивається в голови, що "боротьба УПА є прикладом демократизму і вірного служіння високим ідеалам свободи народів і людини". Отже, чому ж радянська влада, яка завжди і всюди всіляко розписувала свої "подвиги", замовчувала про цю "доблесну боротьбу з бандитами"? І якщо діаспора старанно збирала матеріали про ОУН-УПА (себто не брехливі свідчення вона збирала, а таки "матеріали"), то чому ознайомлення школярів та студентів з реальними історичними документами називається "вбиванням в голову"?

Далі безглузде перекручення правди переходить у не менш безглузду брехню: у статті стверджується, ніби упівців називали "сокирниками", "тому що вони носили гострі топірці на довгих ручках". Здається, упівців сплутали чи то з індіанцями, чи то з опришками – можна уявити, як вони "з топірцями" атакували танки й кулемети. Наскільки я пам'ятаю, в радянському "епосі" завжди когось різали і комусь щось відрізали "кулакі"... А на зміну "кулакам" прийшли упівці, які, маючи сокиру, теж різали всіх, кого бачили: "В одній кімнаті лежали в крові сімдесятирічний дід та баба, в них відрубані руки й ноги. В іншій кімнаті – зарубаний 35-річний мужчина, трирічний хлопчик з відрубаною головою і вагітна жінка з розрізаним животом, а вийнятий плід був розрубаний на шматки. <...> "Сокирники" вбивали не тільки інтелігенцію (це політруків чи кого? – **Н. Д.**), але й тих, хто давав їм пристановище. Рубали людей довгими топірцями, наче туші розбирали. Трупами забивали криниці". Розумна людина може собі уявити, як "бандити" "вирізають" усіх "заляканих місцевих жителів", які, незважаючи на це, переховують цих "бандитів", ризикуючи життям, а потім їхні нащадки вимагають визнати таких маніяків національними героями? Може, на Західній Україні живуть самі вар'яти?

Тобто, маючи здоровий глузд, важко серйозно сприймати таку писанину. Однак – чи можна поважати державу, в якій дозволяється друкувати подібну несусвітню брехню? Редакція "Нації і держави" вважає за необхідне запровадити покарання за паплюження національно-визвольної боротьби українського народу і приєднується до нижченаведеного протесту просвітян з Нової Каховки.

ДЛЯ КОГО В НАС "СВОБОДА СЛОВА"?

Газету "Ключі" давно знають як антиукраїнську. Тому й не дивно, що ця газета взяла на озброєння брехливу комуністичну пропаганду воєнних та післявоєнних років і змальовує на своїх сторінках жахливі картини "злочинів" "лесных братьев-сокирников", як вона називає українських повстанців. І хоча подібним побрехенькам вже мало хто вірить, але антиукраїнські газети продовжують сіяти брехню і ненависть.

Якщо авторці статті "Возвращение лесных братьев" вже так хочеться схилити голову перед жертвами терору, то вона б повинна нагадати своїм читачам, що з 17 вересня 1939 року до 22 червня 1941 року в Західній Україні сталінською каральною машиною (а це такими "визволителями", які зараз розповідають дітям в школі про "звірства" українських патріотів) було закатовано, арештовано, репресовано й вивезено в сибірські сніги майже півтора мільйона людей. І це в той час, коли ще не було повстанської армії, коли ще не було кому з дахів "стріляти в спину", як твердять "визволителі", коли ще Червону Армію нерідко зустрічали хлібом-сіллю, квітами.

Але цим жертвам "гуманісти" з таких газет не співчувають. Натомість вони називають "бандитами" тих, хто став на захист жертв фашизму й комуносталінізму. Що їм до того, що в архівних документах й висновках численних комісій, створених для вивчення цих матеріалів, спростовують усю їхню брехню? Що їм до безлічі доказів того, що колодязі заповнювали тілами спеціально створені більшовицькі каральні загони, які під маскою повстанців творили свої страшні злочини? Редакції "Ключів" бракує розуму, а радше совісті для елементарного висновку, що не підтримували б люди Західної України УПА протягом двадцяти років її боротьби (іншої підтримки УПА не мала), якби вона творила такі жахливі злочини. І якщо б люди були "залякані" тоді, то чому вони тепер на повний голос вимагають визнати повстанців борцями за волю України, споруджують їм пам'ятники, вшановують їхню пам'ять?!

Не задумується редакція "Ключів" й над тим (навіщо їй це), що не в Стару Маячку, й тим більше не в Москву прийшли українські повстанці – це маячанин (тепер їхній "ветеран"), посланий московським сталінським режимом, прийшов до Самбора вбивати мирних людей. Не хвилюють таких писак і жертви Голодомору, про яких не написала жодна з п'яти новокаховських газет.

Текст нашого протесту проти статті в "Ключах" відмовилися друкувати всі газети Нової Каховки.

Тож хочемо запитати всіх тих, хто вихваляє теперішню свободу слова, особи, преси... Для кого вона? Для українофобів? Для україноненависників?

Для патріотів України її нема.

Правління "Просвіти" Нової Каховки

– Ростиславе, ще Нестор-літописець згадує про мордву, весь як про підданих Києва. Ким кияни були для тих народів: місіонерами чи колонізаторами?

– Нестор і справді, перераховуючи підданих Київського каганату, назвав більше фінно-угрів, аніж слов'ян. Існує версія, яка мені особисто видається досить вірогідною: фінно-угрів спочатку підкорили шведи. Коли шведи сіли на київський "стіл", фінно-угри автоматично стали підданими Києва. Міста Ярославль і Володимир розвивалися як торгові і військові слов'янські факторії на фінно-угорських землях. До речі, вони, як і Москва, Суздаль, Ростов, Галич, швидше за все, були не засновані, а просто перейменовані слов'янами. (Недарма ж, приміром, під час недавніх розкопок у Москві, в районі Охотного ряда, знайшли древні дослов'янські культурні шари, й ідентифікували вони саме як угро-фінські). За часів князівської доби слов'ян планомірно переселяли на "приєднані" території, наділяли там землею, аби захиститися від німецьких і датських зазіхань. Слов'яни принесли фінно-угорцям православ'я, нову писемність, офіційною мовою стала саме слов'янська. І почали паралельно існувати два світи – слов'янський християнський і фінно-угорський язичницький.

– Але ж потім утворилося Московське князівство, цілком незалежне від України. І, здається, аж до петровських часів українці і фінноугорці вирішували кожен свої проблеми?

– Дійсно, Московія була фактично фінно-угорською державою. Петро І організував, так би мовити, другу хвилю українізації фінно-угорських народів. Він зрозумів, що пробитися в Європу може лише через слов'янський світ. Говорячи сучасною мовою, в цьому йому допомогли саме українські "політтехнологи" – києво-могилянці на чолі з Феофаном Прокоповичем (останній, до речі, запропонував Петру назватися імператором. А до того Феофан пропонував імператорство Мазепі, але той відмовився, мабуть, був занадто демократом). І почалося: освіта – лише українсько-слов'янська, на чолі усіх епархій – вихідці з України. Відомо, приміром, що в Москові не було театрів: для фінно-угрів жест завжди мав сакрально-магічне значення. А тому театралізоване дійство вони сприймали як духовну наругу. А Феофан зобов'язав епархії щомісяця організовувати вистави, і першими акторами були саме українці.

А чого варте примусове гоління бород! Йшлося ж не просто про "європейську зовнішність", йшлося про боротьбу з язичництвом: адже фінно-угорці вірили, що в бороді живе душа і що безборода людина перетворюється на вампіра. Уявляєте, як вони сприймали поголених українців?!

До речі, цікавий факт, пов'язаний з другою хвилею українізації: брилу, на якій стоїть "мідний вершник" у Санкт-Петербурзі, притягли з карельського священного гаю. Карели ще дуже довго приходили вклонитися до цього пам'ятника і сприймали Петра І як лицаря з Калевали.

– За логікою речей, третя хвиля українізації-слов'янізації, мабуть, пов'язана з більшовиками?

ПАМ'ЯТЬ

КРИЛАТА СЛАВА ЛЕГЕНДАРНОГО "КРУКА"

У селі Верещаки Лановецького району на Тернопільщині відбулося врочисте вшанування річниці з дня народження безстрашного командира УПА, курінного Івана Климишина-"Крука".

Народився Іван Климишин 1918 р. в с. Верещаках Лановецького району в сім'ї малоземельного селянина. Початкову освіту здобув у рідному селі. Навчався у Вишнівецькому ремісничому училищі. У 1936 році вступив до ОУН, брав активну участь у її діяльності. У 1938 році арештований польською поліцією, сидів у Кременецькій тюрмі, згодом його перевели до Берези Картузької.

Коли почалася німецько-радянська війна, Іван Климишин пішов з похідними групами на схід України. В Києві був заарештований гестапо, але по дорозі до тюрми втік. У середині 1942 р. був направлений на Волинь під псевдонімом "Крук". Організував боївку УПА, яка згодом стала основою Кременецького куреня. У лютому 1943 р. боївка "Крука" розбила залогу Кременецької тюрми і випустила на волю в'язнів, через місяць цю акцію повторили. Навесні 1943 р. на шосе Кременець–Шумськ його відділ розбив колону німецьких машин.

Хор братства ОУН-УПА Збаразької станиці біля могили Івана Климишина-"Крука"

На Волині "Крук" став живою легендою. Боївка його дуже швидко переросла в сотню, сотня – в курінь. Вороги двічі нищили його табір (у 1943 р. – німці, у 1944 р. – більшовики).

Під час переходу лінії фронту 7 травня 1944 р. "Крука" вистежили зрадники. У Лопушнянському лісі замаскований енкаведист вистрілив йому в спину. Тільки через півроку тіло "Крука" було перепоховано сотнею "Морозенка" у рідному селі Верещаках. За хоробрість і вміле командування бойовими частинами УПА Українська Головна Визвольна Рада (УГВР) у 1948 році присвоїла йому посмертно звання поручника, нагородила Золотим Хрестом другої кляси за бойові заслуги.

Експозиція, присвячена "Круку", відкрита у колишньому штабі УПА, що в селі Антонівцях Шумського району.

З великим піднесенням пройшло відзначення роковин у його рідних Верещаках біля могили повстанського командира.

Священик УПЦ Київського патріархату відправив заупокійну панахиду. Промову про життєвий шлях, політичну та військову діяльність Івана Климишина ("Крука") виголосила вчителька історії місцевої школи Євгенія Ковальчук.

На віче виступили двоюрідна сестра Івана Климишина Ганна Мартинюк, директор обласного державного архіву Тернопільської області, голова обласного товариства "Меморіал" ім. Василя Стуса Богдан Хаварівський, автор цього допису, журналіст Григорій Басюк, керівник Лановецького осередку Народного Руху України Степан Басюк, голова Лановецької райдержадміністрації Василь Хомінець, голова Лановецької районної ради Віталія Ткачук, голова братства Збаразької станиці ОУН-УПА Ярослав Перчишин.

Зі змістовною, патріотичною програмою виступили хор Збаразької Станиці ОУН-УПА ім. Клима Савура, учні лановецької музичної та загальноосвітньої шкіл.

Сільський голова Микола Пенцак презентував книгу місцевої патріотки Ганни Кичук про бойовий шлях повстанського командира Івана Климишина під назвою "Розстріляна юність" (видавництво "Лілея", 2006 р.). Урочистості закінчилися виконанням державного Гімну України.

Ігор ОЛЕЩУК,
старший науковий керівник
історико-меморіального музею
політичних в'язнів,
м. Тернопіль

ЯК УКРАЇНЦІ З ФІННО-УГРІВ РОСІЯН РОБИЛИ

Останнім часом слов'янськість росіян піддається прискіпливій ревізії. Її все більше пов'язують лише з українським і білоруським елементом, котрого нараховують у сучасній Росії мільйонів так з п'ятдесят. Ще на стільки ж мільйонів "тягне" "татарсько-монгольсько-кавказький" елемент. І решта – теж мільйонів близько п'ятдесяти – це різною мірою ослов'янщені фінно-угри. Приблизно десята їхня частина сьогодні ідентифікує себе саме з фінно-угорцями, вони є, так би мовити, "свідомими націоналістами", котрі намагаються відродити свою культуру, мову і навіть державні утворення – на просторі від Карелії до Оренбуржя. "Несвідомі" ж називають себе росіянами, тобто слов'янами, і тим не переймаються. Саме цей факт багато дослідників України й Росії вважають причиною українсько-російських непорозумінь, котрі спочатку були непорозуміннями українсько-фінно-угорськими. Пам'ятаєте, як Лис повчає Маленького Принца: "Ми відповідаємо за тих, кого приручили"? Це – про нас, українців. Несучи фінно-уграм "цивілізацію", як ми її розуміли, ми сприяли витворенню штучного етносу "русские", відриву фінно-угрів від їхніх глибинних коренів. І – породили для себе мороку на багато віків. Так само, як і для них.

Про це розмова з угро-фіннологом, істориком і журналістом, експертом СУМ "Сумщина" Ростиславом МАРТИНЮКОМ, котрий досить своєрідно узагальнює історико-політичні розвідки про природу російсько-українського мезальянсу.

– Якраз ні. Адже чим насправді був жовтневий переворот? Він був спробою звільнення фінно-угрів і євреїв від слов'янсько-німецького панування. До речі, недарма ж Ленін очолив більшовиків; у ньому злилася, зокрема, мордовська і єврейська кров. Недарма Леніна поховали у мавзолеї на місці злиття Москва-ріки і Неглинної: фінно-угри своїх вождів споконвіку бальзамували і ховали саме на злитті рік. Адже пролетаріат і середня ланка ВКП(б) сформувалися саме із ерзянського і мерянського плебсу, тому вони і вимагали, і підтримували таке поховання.

– Тому Леніна ніколи не винесуть з мавзолею?

– А як його можна винести, якщо він є язичницьким символом – нехай і православних фінно-угрів? Більшовики, до речі, всіляко сприяли зміцненню національної самосвідомості фінно-угрів. Принаймні національні школи відкривалися там, де населення хотіло. А слов'янський наступ почався за часів Хрущова і Брежнєва. І справа не лише у закритті національних шкіл. У 50–70-х роках українців масово вербували працювати на Північ, Урал, у Сибір. За великим рахунком, їм віддали на поталу багатства фінно-угорської землі. Як вони там хазяйнували – відомо.

– Скажіть іще, що саме вони споїли комі, карелів чи хантів.

– Але ж медики давно довели, що фінно-угри не мають ферменту, котрий розщеплює алкоголь.

І недарма ж у Фінляндії введено "сухий" закон. Слов'янин повинен усвідомити: якщо він пропонує фінно-угрові "горло промочити" і "накачує" його до безтями, він чинить як садист. До речі, у Запорозькій Січі не просто випробовували людину хмільним, а здійснювали таку собі расову селекцію – аби інородці й іновірці поміж козаків не затесалися.

– Якщо вже революційні події в Росії пов'язувати з бунтом фінно-угрів проти слов'ян, то виходить, що і Єльцин – "брат по крові" Леніну?

– Згадайте: першою зі складу СРСР вийшла саме Росія – 12 червня 1991 року, обравши своїм вождем удмурта Єльцина. Його село Бутка в Свердловській області є мансійським селом. Там навіть містилося мансійське язичницьке капище. Свого часу багато дивувалися, чому онук Єльцин Борис узяв прізвище діда, а не батька – Вілена Хайруміна, волзького болгарина. А все дуже просто: за удмуртським звичаєм, якщо в родині лише доньки, то перший син старшої доньки бере собі дівоче прізвище. Тому Росія і має двох Борисів Єльциних – старшого і молодшого. І "братом по крові" Леніну є не тільки Боріс Ніколаєвич, а й Владімір Путін.

– Цей пітерський душка-інтелігент?

– Мати цього душки – з Тверської області, з місцини, де компактно проживають карели. Вони переселилися туди в XVII столітті (втікали від шведів-протестантів, адже були православними). До речі, їх там на початку XX століття було більше, ніж у самій Карелії. У Тверській області існували цілі повіти, котрі взагалі не знали російської мови, а для письма у давнину використовували фінно-угорські ієрогліфи. "Всеросійський староста" Міхаіл Калінін, уродженець тих місць, згадував, що в дитинстві дуже дивувався: чому літери "А" і "Б" не є окремими словами, а буквами. На сьогодні вже встановлено, що коріння Путіна – в народності вепси (слов'яни називали їх весями). До речі, вираз "за щучим велінням, за моїм хотінням" – шаманське заклинання вепсів, адже щука була їхнім тотемом. І відповідна казка – вепська. А взагалі про Путіна переповідається цікавий факт: немовби після відвідин російської Півночі, Соловків зокрема, Володимир Володимирович провів закриту нараду з істориками і обговорював можливість осмислення російської історії без прив'язки до Києва.

– Цікаво, а у нашого Леоніда Даниловича фінно-угорської крові немає?

– Ні, Кучма – литвин. До речі, шукати власне росіян-слов'ян потрібно саме на його батьківщині. Я думаю, що досі існує етнос "литвини", який не змішується з білорусами, українцями та фінно-уграми на території сучасної Східної Білорусі, частини Смоленської, Брянської, Орловської, Калузької, Чернігівської і Сумської областей. І що Москва виникла на кордоні литвинів-словян і мерян-фінно-угрів. Отож недарма Леонід Кучма так тяжів до Сходу.

– Якщо вже фінно-угри за часів Леніна і Єльцина так повстали проти слов'янського світу, чому ж Росія нині ніяк не може змиритися з українською незалежністю, чому вона так прагне "влізти у рідню"?

– Тут, мабуть, потрібно починати здалеку, хоча б з фінно-угорської міфології. У ній пара мислиться як основа стабільності життя. Недарма назва народів у них парна: ханти-мансі, комі і комі-пермяки, фінни і карели, іжорці-водь. Їхні амулети у вигляді близнюків. Коли виникла нова ідентичність "русские", вона підсвідомо почала шукати собі пару і вирішила, що це – українці.

– А чому вони у Фінляндії чи Угорщині пари не шукають, керуючись "покликом предків"?

– А тому, що вони поклику фінно-угорських предків не відчувають, їхня генетична пам'ять, їхня самосвідомість так і не продерлися до своїх глибинних шарів, фінно-угорських. Вони забули самих себе, живуть за суспільними моделями, за природою своєю чужими для них. Мабуть, через це російське суспільство завжди було з присмаком тоталітаризму: воно не мало внутрішньої зорганізованості, його потрібно було зорганізувати "згори". Росіяни й зараз бояться демократії, щоб не розпастися. Тому росіяни сьогодні і без ґрунту під ногами, бо відрубують свої природні корені й намагаються причепити чужі, штучні. Вони липнуть до України, аби знайти втрачену рівновагу. І не розуміють, що шукати її потрібно в собі самих, адже фінно-угорська традиція – велика, красива, жива.

І та Росія, якою вона є сьогодні – це українське породження. Так само, як, приміром, Угорщина – німецьке, Фінляндія – шведське, Естонія – датське. Росія – наше породження. Ми надламали фінно-угорський світ і самоусунулися від його ладування. Ми не зробили того, що шведи, датчани, німці для своїх протеже – ми не створили росіянам структуру, яку вони могли б наповнити корінним фінно-угорським змістом. І це на нашій совісті. А тому – поки в Росії бродіння не закінчиться, у нас теж спокою не буде. Потрібно сприяти відтворенню фінно-угорської свідомості росіян, і тоді вони не Крим і Слобожанщину впорядковуватимуть, а себе самих. А від того і ми, і вони виграємо.

Розмову записала
Марія КОРШУНОВА

До речі…

✓ Нині у Росії існують 4 анклави фінно-угорських народів, які прагнуть регіональних утворень.

Фінно-балтійський складається з Карелії, Іжорії, Вотландії, Інгерманландії, Вепсландії та Країни Сето.

Фінно-волзький – Ерзяньмастор (Мордовія), Мокшеньмастор (Західна Мордовія), Мещерія та Марій Ел.

Фінно-пермський (Удмуртія, Бесермянія, Комі, Комі-Парма).

Фінно-уральський – ханти, мансі, котрі майже асимілювалися серед нефінно-угорських народів Півночі.

✓ Пушкін недарма став національним російським поетом: крім африканської крові, в його жилах текла фінно-угорська. Пушкін – дуже розповсюджене ерзянське прізвище (від "пуш" – "липа"). Родове Болдіно – це мерянське поселення в Ерзянії. Легендарна Арина Родіонівна була іжоркою з села Лампі. Отож пушкінські казки – поетизований фінно-угорський фольклор. І той же Балда, і цар Додон, і "мертва царівна", і "кіт учений". Приміром, у фінно-угорських мовах немає слова "заснути" і говорять "чуть-чуть умереть". А тому і прокинулася "мертва" царівна від поцілунку королевича Єлісея: він не оживив, а просто розбудив її. А рядок "и днем, и ночью кот ученый") є буквальним перекладом ерзянських молебнів, які розповідають, що відбувається із жрецем після його смерті. Кіт і є померлим жрецем. Ерзяни прив'язували своїх небіжчиків у кронах дубів і вважали, що їхня душа охороняється чорним котом. Той на ланцюгу ходив і царство мертвих охороняв.

Якщо вже згадувати російських літературних геніїв, то Лєрмонтов з мокшанізів. А його рідна Пенза в перекладі з мокшанської означає "кінець шляху". Іван Бунін – мещеряк, "буня" з мещерської – гудзик. Сергій Єсенін – поєднав мещерську і ерзянську кров.

До речі, про ерзян: їхня колишня войовничість і лицарство і сьогодні даються взнаки: під час Другої світової війни найбільше Героїв Радянського Союзу було саме серед ерзян. І Жуков, і Власов, і Маресьєв, і неперевершений Чапаєв з Кутузовим – теж ерзя. А слов'яни називають цей лицарський народ зневажливим словом "мордва". А це те ж саме, що назвати українця хохлом.

✓ Росіяни споріднені расово, цивілізовано та мовно з народами Японії, Кореї, Манчжурії, Центрального Китаю. Найприкметнішою ознакою цього є фінно-угорські ієрогліфи. Ця писемність частково збереглася в ерзян, карелів. Уже цілком "русские" мешканці Володимирської та Ярославської губернії користувалися мерянським ієрогліфічним письмом навіть у часи Першої світової війни. З'ясувалося це завдяки імперській військовій цензурі. Листи до родичів "мужички" писали "каракулями". Спеціальне розслідування встановило, що це "понти". Саме так називали своє письмо мешканці мерянських губерній Російської імперії. Уявляєте, як важко було росіянам у XVII–XVIII ст. засвоювати кирилицю – потрібно було змінювати ієрогліфічну свідомість на буквенну!

Саме тому києво-могилянці вважали росіян "тупими" і дивувалися, що лише дяки й піддячі так-сяк розуміють грамоту. Для росіян наша грамота тоді була по-справжньому "китайською".

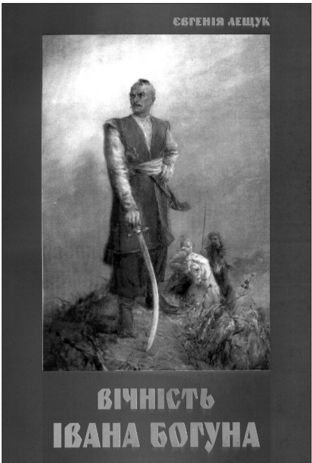
У сучасній російській мові сотні слів мають фінно-угорський корінь. Та й граматичні конструкції – того ж походження: "я маю", кажуть слов'яни; "у мене є", кажуть росіяни за фінно-угорською традицією. І коли ми говоримо сьогодні "йолки-палки", ми повторюємо мерянське "ех, життя" (йолус-життя). А пушкінського Балду пам'ятаєте? Це від мерянського "бол" – село. Балда – значить селюк.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

"ВІЧНІСТЬ ІВАНА БОГУНА"

Книга-альбом "Вічність Івана Богуна" створена багатолітньою працею, вистраждана відомою українською поетесою, кандидатом медичних наук, лавреаткою міжнародних премій поезії (Італія), почесним академіком Універсальної академії, що діє під егідою ООН, Євгенією Лещук. Ця книга промовляє рідним українським словом, мовами інших націй – італійською, хорватською, вірменською – про одного з найвидатніших козацьких лицарів, який усе своє життя боровся за волю України. Ця книга захоплює, зворушує до глибини душі, звучить як велична симфонія, як натхненний козацький марш, розкриває нам святу правду про часи, так палко оспівані геніальним Тарасом Шевченком. До речі, Іван Богун був найулюбленішим історичним героєм нашого найбільшого національного генія – недарма Шевченко їздив поклонитися на те священне місце під Берестечком, де Богун вивів козацьке військо з облоги.

Євгенія Лещук тривалий час активно популяризує цю непересічну в нашій історії постать. Вона створювала листівки й календарі з портретом, інформацією про Івана Богуна та своїми віршами про нього, розсилала ці матеріали по всій Україні разом із касетою своїх пісень. А головну свою працю – книгу-альбом "Вічність Івана Богуна" – підготувала до 340-ої річниці страти героя. На жаль, вийшла вона на рік пізніше...

Опрацювавши величезний історичний матеріал, опираючись на праці Михайла Грушевського, Євгенія Лещук веде свою оповідь дуже пристрасно, часом лірично, проте напрочуд переконливо, тож ця книга має величезне виховне значення для молоді. Редактор цієї книги, поет Роман Кудлик, недарма так гаряче пише в передмові: "Відома письменниця, знана у світі поетка Євгенія Лещук зробила високу і жертовну працю. Це творчий подвиг".

На жаль, книжка вийшла мінімальним накладом; до того ж, фінансові негаразди навіть не дозволили весь цей наклад забрати з друкарні. Титанічна праця, матеріальні труднощі, життєві перепони вкрай надломили здоров'я авторки, – проте Євгенія Лещук і далі продовжує свою подвижницьку працю, значення якої годі переоцінити.

Володимир СУХОРСЬКИЙ,
Андрій СУХОРСЬКИЙ, скульптори,
Євгенія БОЖИК, письменниця,
Роман КУДЛИК, поет,
Борис ДРОБОТЮК, художник,
В'ячеслав КИРИЄВСЬКИЙ, журналіст,
Олександр БУЛИГА, історик,
Олександра ЯКИМЕЧКО-ЦАЛАЙ, музикознавець, професор,
Роман КУХАР, історик, професор (США),
Михайло ПАВЛОВСЬКИЙ, доктор медичних наук,
Галина ЯРЕМА, режисер,
Данило КОНОНЕНКО, поет

НОВІ ВИДАННЯ

КОРІНЬ БЕЗСМЕРТНИКА

Іван АНДРУСЯК,
Катерина БОРИСЕНКО

Віднедавна ціла когорта письменників молодшого покоління органічно звертається у своїй творчості до традиційних національних цінностей, насамперед родинних, – зокрема й родинними світлинами оформлює власні книжки. У світі "постмодерного цинізму" це особливо важлива тенденція, і напрочуд цікаво вона оприявнена у новій книжці талановитої львівської поетки з покоління дев'ятдесятників Мар'яни Савки "Квіти цмину".

Суть, звичайно, не в самому оформленні, а в тій питомій родинній метафізиці, яка плавно визрівала в письмі Мар'яни Савки від першої збірки з іще постмодерною назвою "Оголені русла" до попередньої, назва якої "Гірка мандрагора", апелює вже до дискурсу принципово інших "пригадувань", – тут же ця метафізика "розлита" на рівні апотеотичної органіки. Простежується напрочуд цікава еволюція, у якій родинне, втім, не самоцільне, а є власне уособленням – метафорою – цінностей житейської гармонії, "миру із собою і світом", оприявнених в українській традиції на рівні ментальному.

Що ж саме, на противагу "реалістично-постмодерним маґістралям", пропонує нам поезія голосом Мар'яни Савки? Це неважко відстежити, означивши ті, як казав свого часу Франко, "ціхи" навіть лише в українському літературному дискурсі, на які свідомо чи органічно покликається авторка. Відверто "свідоме" апелювання, власне кажучи, у збірці тільки одне – текст "Поетові-вісімдесятнику" з надпрозорими алюзіями до Василя Герасим'юка з його виразно національним поетичним мітокосмом, українсько-християнським (аж до апокрифічного) світовідчуттям і метафорою (на противагу тотальній метонімії!) як структуротворчою основою письма. Одначе ключовими топосами цього вірша є Муза і Слава (і, ясна річ, "текст як Доля" – підтекстом) – виразно шевченківські алюзії. Та річ у тім, що у Шевченка ці топоси так само є алюзіями – на письменство барокове. Одначе якщо барокові автори уявляють собі Музу неодмінно юною і красивою, в еллiністичній традиції, то вже для Шевченка вона "старенька сестра Аполлона". У Савки ж Муза – один із ключових образів, і тут вона знову набуває "відродженого" юних рис. Ніби й мимовільна "фішка", яка, проте, свідчить про органічну потребу культури в поновленні перерваної традиції, тонко вловлену нашою авторкою.

Прикметно, що чи не всі ключові образи Савки – та ж драбина в небо, чи то б пак "листвиця Іаковля"; те ж особливо тремке відчуття часу як "лише миті перед вічністю" – закорінені в бароко. Адже саме в барокові часи були закладені (сформульовані) неодмінні для українця світоглядні цінності, на які й покликається наша поетка, – висновок самоочевидний. Але найперший "ключик" тут – образ саду. Адже сад завжди в українській традиції відчитувався найперше як рай. І чи то він "сад Божественних пісень", де янголи живуть поруч з людьми, чи то він "садок вишневий коло хати" як образ раю на землі, раю родинного... Саме родина не випадково бачиться в епіцентрі Савчиного "безсмертника" – крізь її призму відчитує поетка метафізику життя. І тоді образи ніби зовсім приватні усвідомлюються як загальнолюдські – саме це бачимо у стрижневому в контексті збірки "Сестри", де три сестри – "страдниці, сонячні бджілки" Ганя, Теклюня і Стефа – постають у питомо християнських шатах Віри, Надії й Любові. Й апелює наша авторка у висліді саме до них – до вічності.

Бо до кого ж іще може, за великим рахунком, апелювати сама поезія...

ВІД АВТОРА

ШАПКА

Степан ВИСКІЛЬ,
колишній політв'язень

Рання весна 1947 року. Біля церкви після служби Божої ми, група підлітків, щойно прочитали звернення до українських селян, до української молоді. О, ці звернення – я пам'ятаю їх і досі... Селяни радо нас слухали, перемовлялися:

– Погляньте, люди добрі, ось уже й діти воюють.

Обдарували нас повними кишенями тютюну-самосаду.

У цей час до гурту підійшов статечний господар:

– Та чого ви їх слухаєте? Вони ж вам голови крутять. Такі, як вони, вдосвіта в мене на городі часник покрали.

Сльози образи виступили в мене на очах. Ми ретельно розпитали господаря, хто вони й куди пішли.

– Он туди, – вказав рукою на лісок ображений селянин. Ми вирішили будь-що знайти кривдників і відмити честь підпілля. Попрямували туди, куди вказав господар. Хвилин за двадцять були вже в тому ліску чи, радше, гайку. Там на видолинці біля озера, порослого вербами, вився димок, а довкола поралося – ми полічили – восьмеро людей. Серед них половина жінок. Зброї не видно. Ми підкралися ближче. У повітрі гостро запахло часником. Сумніву не було – вони. Нас теж восьмеро хлопців. Зброя слабенька. Лише в мене пістолет – "шістка", "Мубіс", якого хлопці жартома називали мухобоєм.

Зненацька підходимо до них і бачимо жахливу картину. Кипить казан, у якому вариться назбирана в полі напівзогнила минулорічна картопля, приправлена часником, а поруч – ціла купка виварених слимачих хатинок-черепків. І замурзані діти першими смакують це варив. Серце стиснулося, з очей мимоволі бризнули сльози...

Це була групка молдован, а серед них і один росіянин – високої статури, з гарним обличчям. Себе він називав ленінградцем. Ми дуже шкодували, що не мали з собою жодних продуктів. Віддали їм бодай тютюн. Зав'язалася розмова.

– Слушай, Бандера, – звернувся до мене ленінградець, – нам ґоворят, што ви сдіраєте с людей сапоґі. Почему же ти в бурках?

Нам пошили з німецької шинелі бурки. Вони були легкі й не гупали, коли йдеш. Я сказав ленінградцю, що він дуже погано знається на тому, що являє собою наш національно-визвольний рух, і роздав усім звернення до голодуючих братів із Великої України. А ленінградцеві дав звернення російською мовою до червоноармійців, бійців і офіцерів. Прочитавши, він попросив кілька, і я віддав йому цілу добірку різних звернень.

Після цього він причепився до мене:

– Слушай, Бандера, возьмі мою шапку!

На ньому справді була гарна зимова шапка.

– Ось бачиш, – кажу йому, – ти говорив, нібито бандерівці чоботи з людей знімають, а тепер скажеш, що іще й шапки. Та й навіщо мені зимова шапка. Хтозна, чи доживемо до наступної зими.

– Ти же мнє табака дал.

– Дав, а не продав, – грубо відрізав йому.

На прощання сказав їм, що є звернення до селян, щоб ті приймали на нічліг і годували голодуючих. Що ми б їх відвели в село, але там уже за нами шугають вороги.

...Згодом нас упіймали. Слідство. Карцери. Вирок "за ізмєну родінє". Нарешті, пересильний табір Крайньої Півночі. Напівграмотні наглядачі ніяк не можуть нас порахувати. Лютує сорокаградусний мороз, а я – в літній одежині. Зігнувся у три погибелі, куртка аж задубіла. З формуляру зачитали моє прізвище, назвали аж чотири статті: 54-1-"а", 54-11, 54-10, частина 2 і 196 – "ізмєна родінє, ґруповая подпольная орґанізація, антіґосударственная пропаганда і аґітація в маси, незаконноє хранєніє аружія". Чекісти звернули на мене увагу, адже у всіх інших етапників було найбільше по дві статті.

– Откуда будеш? – звернувся до мене майор, убраний поверх кожуха ще й у тулуб, шапка-вушанка зав'язана під бородою, на бровах іній.

– Із Західної України.

– Бандера, штолі?

– Так, – відрубав я.

– І што ето такоє... Ми вас возім, возім, а ви всьо єсть!

– Бо ми вічні, як вічний Бог.

Гукає комусь:

– Слишиш, Васільїч! Я єво хотел пожалеть, стоіт, понімаєш, в тухлях. Но он Бандера.

– Откуда знаеш?

– Он сам сказал.

– Пусть привикает.

Раптом виводять на етап групу номерованих в'язнів. Розмовляти не можна. Нас відсторонили. І тут у тиші лунає голос в'язня-етапника:

– Ей ти, Бандера! Всьо-такі моя шапка сейчас тебе пріґоділась би.

Наглядачі записали його номер, щоб за вигуки посадити в карцер.

Скільки потім не шукав по таборах ленінградця, – так і не знайшов.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 60 000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети